

“Gelukkig worden”

Priester

Paul Verbeek

“Ik ben Paul Verbeek, geboren in 1966, priester van het bisdom van Breda. Ik ben pastoor in de regio De Bevelanden en Schouwen-Duiveland en deken van dekenaat Zeeland.

Een cruciaal moment in mijn roepingsgeschiedenis was een jongerenbedevaart naar Lourdes. Ik heb toen bij de sacramentsprocessie heel diep de aanwezigheid van de Heer mogen ervaren in het sacrament. Er waren ook gesprekken met medepelgrims, en een sterk stuk persoonlijk gebed, waardoor ik nadien de knoop door durfde te hakken om naar het convict te gaan, het priesterhuis van de opleiding.

Weerstand op de weg naar het priesterschap heb ik sterk ervaren op de middelbare school. Het was heel tegenstrijdig. Want als je op jonge leeftijd gegrepen wordt om priester te worden, ‘koptrekker’ in de gemeenschap, en anderen dat niet begrijpen en je plagen, doet dat pijn. Ik weet nog dat ik in die jaren zei als het ging over wat wil je worden, dat ik maatschappelijk werk wilde doen vanuit de Kerk. Dat was: ik verlooche mezelf niet helemaal, maar om dan stevast te zeggen ‘Ik wil priester worden’, dat durfde ik niet meer.

Op weg gaan is voor mij een rode draad. Ik ga regelmatig op pelgrimstocht. Elke pelgrimstocht stelt je voor de vraag: waar sta ik, wat wil ik en wat wil God met mij? Ik denk dat het hart de graadmeter is die aangeeft of je op de goede weg zit. God spreekt tot je hart, Hij raakt jouw hart.

Geraakt worden, dat is: God wil iets met je. Hij spreekt ook voortdurend via concrete mensen tot je.

Ook is voor mij van belang het zegenen, de aanwezigheid van de Heer in het sacrament. Als je de ziekenzegen mag geven met het sacrament, dat is voor mij dat hemel en aarde elkaar raken. En jij bent daar als priester een stuk bemiddeling in.

Paus Johannes Paulus II heeft zich de 28 jaar dat hij paus was volledig gegeven. De laatste keer dat ik hem heb gezien, kon hij alleen nog maar wuiven, alleen nog maar zegenen. Dat je op het laatst alleen nog maar tot zegenen geroepen bent, alleen nog kunt zegenen, dat is wel het diepste wat je kunt geven.

Het motto van mijn priesterwijding was een Psalm: Verblijd het hart van uw dienaar, Heer, ik richt me tot U vol vertrouwen. Dat is de rode draad van hoe ik als priester wil zijn. Het is wezenlijk dat je door God geraakt bent. Vandaar ‘verblijd het hart’, het hart is geraakt. God die groter is dan ons hart raakt ons in ons hart. Daar heb ik met volle overtuiging ‘ja’ op gezegd. En dan is er die bede: als ik jouw dienaar mag zijn, God, zorg dan ook dat ik daar gelukkig in word. Zo geef ik mij ook in vertrouwen aan U.

Er zijn terdege periodes geweest dat ik me afvroeg: is dit mijn weg, word ik zo ook wel gelukkig? Want het antwoord dat je geeft, moet je wel gelukkig maken. Maar de Heer laat zien dat ieder die Hij roept, met zijn eigen werk of beroep, ook gelukkig wordt in die taak. Geluk zit heel sterk in trouw kunnen zijn: trouw aan je opdracht, trouw aan mensen. Gelukkig worden is niet de hele dag fluitend door het leven gaan, maar zit in het antwoord op de vraag: wat is mijn weg? En als ik terugkijk denk ik: het is vasthouden, niet krampachtig, maar dit is de weg die ik moet gaan.”